

Ce este "SLAVA" care nimicește?

2 aprilie 2000

Gili Cârstea

Toată lumea creștină este de acord că Dumnezeu este bun și îndurător, iertător și foarte răbdător. Toți recunosc faptul că Dumnezeu este și drept. Nu există nici o denomi-națiune creștină care să declare că nu Îl cunoaște pe Dumnezeu. Atunci cum se explică oare paragraful următor?

„Lumea este învăluită de întunericul necunoașterii lui Dumnezeu. Oamenii pierd cunoștința caracterului Său. El a fost înțeles și interpretat greșit. În acest timp trebuie proclamată o solie de la Dumnezeu, o solie iluminatoare în influența ei și mântuitoare în puterea ei. Caracterul Său trebuie făcut cunoscut. În întunericul care acoperă lumea trebuie răspândită lumina slavei Sale, lumina bunătății, îndurării și adevărului” (COL 415).

De ce mai este nevoie de o descoperire a caracterului lui Dumnezeu dacă toată lumea Îl cunoaște corect? De ce oare „ultima solie de har” (Parabole 283) este o descoperire a caracterului lui Dumnezeu, deși lumea Îl cunoaște de ani mulți pe Dumnezeu?

La fel se întâmplă și cu poporul lui Dumnezeu de astăzi. Noi toți suntem siguri că am înțeles corect caracterul lui Dumnezeu și neprihănirea lui Hristos, deși avem îndoieli serioase cu privire la felul în care este El „drept.” Suntem foarte siguri că păcatul trebuie nimicit și că Dumnezeu este drept, adică trebuie să-i nimicească pe păcătoși, care ar rămânea în viață pentru totdeauna dacă nu ar interveni dreptatea divină.

Trebuie să recunoaștem că în ultima vreme s-au făcut oarecare progrese în această privință. Se acceptă faptul că nu Dumnezeu este la originea morții pe această planetă, că oamenii nu mor ca urmare a intervenției divine, ci datorită degradării aduse de păcat. Mai rămâne totuși un obstacol major. Cine îi distruge pe păcătoși la sfârșitul mileniului? Nu spune Biblia foarte clar că a căzut un „foc din cer” și i-a nimicit? Și dacă a căzut din cer, cine este expeditorul, dacă nu Dumnezeu?

Există în Spiritul Profetic câteva paragrafe care se referă la acest moment culminant al istoriei păcatului, paragrafe ce produc o mare tulburare celor doritori să înțeleagă acest subiect.

“Lumina slavei lui Dumnezeu, care dă viață celor neprihăniți, va omorî pe cei răi” (DA 107).

“Slava Celui care este dragoste îi va nimici” (DA 764).

“Atunci cei care nu ascultă de evanghelie vor fi mistuiți de spiritul gurii Sale și nimiciți de strălucirea venirii Sale. Printr-o viață de păcat, ei s-au așezat în așa dezacord cu Dumnezeu, naturile lor au devenit așa degradate de păcat, încât descoperirea slavei Sale este pentru ei un foc mistuitor”(GC 37).

Aceste paragrafe par să întărească opinia larg răspândită că distrugerea finală a păcătoșilor este actul deliberat al lui Dumnezeu, care constată că acești oameni sunt dincolo de limita puterii Sale mântuitoare, și ar fi un act de cruzime să-i lase să trăiască în continuare în mizerie și păcat.

La prima vedere, această explicație pare acceptabilă, deși ea este construită pe ideea “scopul scuză mijloacele.” Dacă ne gândim însă că împărăția lui Dumnezeu este construită pe lege, care este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, și că în împărăție “nu se folosește forța sau constrângerea,” atunci această explicație nu poate trece nici măcar testul bunului simț.

La citirea acestor paragrafe, prima întrebare care se ridică este: Ce crede sora White că este SLAVA aceasta care nimicește? A înțeles oare că slava este o radiație mortală care se degajă din Dumnezeu și afectează pe călătorii legii? A văzut ea cum aceste raze letale sunt lansate de pe zidurile Noului Ierusalim ca să incendieze miliardele de păcătoși, năucite de imaginile Golgotei la care tocmai au asistat? Există în scrierile ei asemenea explicații?

O cercetare atentă descoperă o singură definiție pe care o dă ea acestui cuvânt, în zeci de citate:

“Domnul S-a coborât în nor, a stătut acolo lângă el și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: “Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat.” Slava Domnului este caracterul Său, așa cum i-a fost descoperit lui Moise; dar cât de diferită este această prezentare a Sa față de aceea pe care a făcut-o Satana, tatăl minciunilor” (ST 27 iunie 1895).

“Slava lui Dumnezeu este caracterul Său, iar nouă el ne este descoperit în Hristos” (Present Truth, 29 decembrie 1892).

„Frații să se unească, cu post și rugăciune, spre a căuta înțelepciunea pe care Dumnezeu a promis că o va da cu larghețe. Prezentați lui Dumnezeu problemele voastre. Spuneți-I, ca și Moise: „Nu pot să călăuzesc acest popor, dacă prezența Ta nu merge cu mine.” Și mai cereți ceva; rugați-vă împreună cu Moise: „Arată-mi slava Ta” (Exodul 33.18). Ce este această slavă? Este caracterul lui Dumnezeu. Aceasta i-a prezentat El lui Moise” (GW 417).

“Prin încercări și persecuție, slava – caracterul – lui Dumnezeu este descoperită în aleșii Săi” (AA 576).

„Implantând în inimile lor principiile cuvântului Său, Duhul Sfânt dezvoltă în oameni trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu. Lumina slavei Sale – caracterul Său – trebuie să strălucească în urmașii Săi” (COL 414).

„El ne-a chemat să primim slava – caracterul – Domnului nostru Isus Hristos; ne-a chemat să fim asemenea Fiului Său”(DA 341).

“Această dezvoltare este obținută prin descoperirea permanentă a caracterului lui Dumnezeu – slava și misterul cuvântului scris” (ED 172).

“Slava Domnului este bunătatea și dragostea Sa” (Bible Echo, 15 februarie 1892).

“Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia creștină, descoperă caracterul Său. El Însuși a afirmat dragostea și mila Lui infinită. Când Moise s-a rugat: “Arată-mi slava Ta,” Domnul a răspuns: “Voi face să treacă prin fața ta toată bunătatea Mea.” Aceasta este slava Lui” (BT 1 ianuarie 1909).

“Slava lui Hristos este caracterul Său, iar caracterul lui Hristos este cel care atrage inimile oamenilor” (RH 12 februarie 1895).

“Slava lui Dumnezeu este caracterul Său neprihănit; chiar pentru această slavă se ruga Hristos să poată fi primită de ucenicii Săi.

"Mai trebuie să ne mirăm că vrăjmașul va face toate eforturile spre a crea disensiuni, ceartă și izolare în biserica lui Dumnezeu, ca ei să nu poată descoperi lumii slava, caracterul lui Hristos?" (RH 3 noiembrie 1896).

“Legea lui Dumnezeu este o transcriere a caracterului Său; ea prezintă natura lui Dumnezeu. După cum în Hristos putem privi strălucirea slavei Sale, întruchiparea Ființei Sale, tot așa în lege sunt descoperite trăsăturile de caracter ale Tatălui” (ST 30 decembrie 1889).

Acestea nu sunt decât puține dintre citatele în care Ellen G. White dă o definiție a slavei lui Dumnezeu. Până acum nu am găsit nici o altă definiție a slavei, decât cea enunțată aici. Dacă este așa, dacă slava lui Dumnezeu este caracterul Său, atunci imediat se ridică o altă întrebare: În ce fel afectează descoperirea caracterului lui Dumnezeu pe păcătoși? Cum este posibil ca bunătatea, blândețea, mila și îndurarea infinită să producă distrugerea unor ființe inteligente, faptele creației Sale?

Răspunsul este oferit tot de inspirația divină:

“O singură rază a slavei lui Dumnezeu, o pâlpâire a purității lui Hristos, pătrunzând în suflet, face ca fiecare pată de întinare să devină dureros de evidentă, și scoate la suprafață defectele și deformitatea caracterului omenesc. Ea descoperă dorințele secrete, necredințioșia inimii, murdăria buzelor. Faptele de răzvrătire ale păcătosului contra legii lui Dumnezeu sunt expuse privirii, iar spiritul lui este

zdrobit și chinuit sub influența cercetătoare a Spiritului lui Dumnezeu. Privind caracterul fără pată al lui Hristos, el ajunge să se scârbească de sine” (SC 29).

Aceasta este o splendidă descriere a efectului slavei lui Dumnezeu asupra păcătoșilor. Dacă sufletul este torturat doar la privirea unei singure raze a slavei lui Hristos, ne imaginăm ce avalanșă mortală se prăvălește asupra păcătoșilor în final, privind descoperirea deplină a caracterului lui Dumnezeu? Ne putem imagina ce chin mortal îi cuprinde privind scenele marelui sacrificiu al Fiului lui Dumnezeu, de data aceasta prezentate fără măhramă? Slava lui Dumnezeu, caracterul Său, este prezentată în detaliu, iar descoperirea aceasta de bunătate, milă și răbdare infinită, neumbrită acum de bezna minciunilor lui Satana, produce în inimile păcătoșilor o deznădejde mortală. Deși erau hotărâți să se opună cu forța armelor revenirii lui Hristos, ei se întorc acum împotriva lui Satana, ale cărui minciuni i-au adus aici. Nu este de mirare că în această nebunie colectivă vor folosi armele pe care voiau să le folosească împotriva lui Hristos. Acest gest este un amestec de răzbunare și sinucidere, căci nu mai pot rezista dragostei clar descoperite a caracterului lui Dumnezeu. Dragostea agape a lui Hristos descoperă dureros, mortal, natura ucigașă a păcatului.

Această sinucidere colectivă este întrezărită de sora White, atunci când spune că păcătoșii se nimicesc singuri:

“Acesta nu este un act al puterii arbitrare a lui Dumnezeu. Cei care au respins mila Sa vor culege ceea ce au semănat. Dumnezeu este izvorul vieții, iar atunci când cineva alege să slujească păcatului, el se desparte de Dumnezeu, și în acest fel nu mai are legătură cu viața... Printr-o viață de răzvrătire, Satana și toți cei care se unesc cu el ajung în așa măsură în dezacord cu Dumnezeu, încât chiar prezența Lui ajunge să fie pentru ei un foc mistuitor. Slava Lui, care este iubire, îi va nimici” (DA 746).

Dacă “acesta nu este un act al puterii arbitrare a lui Dumnezeu,” atunci am putea spune că este un fel de a-i distruge indirect? Adică, le descoperă caracterul Său iubitor premeditat, știind că nu vor suporta o așa descoperire de slavă și vor muri?

Nicidecum. Milioanele de păcătoși înviați după mileniu trebuie, înainte de a se despărți de viață pentru totdeauna, să înțeleagă și să recunoască faptul că moartea lor “nu este un act al puterii arbitrare a lui Dumnezeu.” În acea declarație colectivă de vinovăție (“Drepte și adevărate sunt căile Tale, Doamne!”) pe care o rostesc toți, în frunte cu Satana, ei vor să spună așa: “Tu, Doamne, ai făcut tot ce se putea spre a ne salva, dar noi am ales să servim păcatul, iar acesta ne plătește acum salariul cuvenit. Demonstrația caracterului Tău iubitor descoperit în jertfa Fiului Tău ne copleșește, nu mai putem trăi în prezența acestei slave orbitoare. Lasă-ne să plecăm pentru totdeauna departe de fața Ta, căci mila Ta este o tortură infinită pentru sufletele noastre deformate. Bunătatea Ta ne ucide, nu ne mai ține în brațele dragostei Tale.”

Cu durere de neimaginat Dumnezeu trebuie să le asculte rugăciunea. Dreptatea Îl obligă să le respecte voința, exprimată în deplină înțelegere a realității. Aceasta este “lucrarea Lui cea ciudată,” care nu a mai fost executată decât o dată, atunci când a lăsat pe Fiul Său să plece pentru salvarea unei planete răzvrătite. Să nu mai poată oferi viață este pentru El, dătătorul vieții, o durere de nedescris, cu adevărat o “lucrare ciudată.”

Aceasta va fi demonstrația finală că păcatul aduce moartea prin despărțirea de izvorul vieții, iar Dumnezeu nu are nici un amestec în toată această rebeliune.

În prezent, omenirea se îndreaptă cu pași repezi spre această tragedie. Noi suntem chemați în aceste ore de criză să descoperim lumii slava caracterului lui Dumnezeu, astăzi, când slava Lui mai poate lumina și vindeca inimile atinse de păcat. Biserica are nevoie disperată de o imagine “mai proeminentă” a slavei lui Hristos:

“Slujitorul lui Hristos, care este plin de Spiritul și dragostea Învățătorului său, va lucra de așa manieră, încât caracterul lui Dumnezeu și al Scumpului Său Fiu să fie descoperit în cel mai deplin sens. El se va lupta ca ascultătorii lui să devină inteligenți în concepțiile lor despre caracterul lui Dumnezeu, ca slava Sa să poată fi recunoscută pe pământ” (4T318).
